

Prejudiciálna otázka

Bráni článok 16 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území ⁽¹⁾, vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej zaistenie na účely odsunu možno vykonať v riadnom väzenskom zariadení, ak cudzinec predstavuje vážne riziko pre zdravie a život tretích osôb alebo pre významné právom chránené hodnoty vnútornej bezpečnosti, pričom zaistená osoba čakajúca na odsun musí byť aj v tomto prípade umiestnená oddelene od ostatných väzňov vo výkone trestu?

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ L 348, 2008, s. 98.

Žaloba podaná 25. januára 2019 – Európska komisia/Portugalská republika

(Vec C-49/19)

(2019/C 112/34)

Jazyk konania: portugalsčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: P. Costa de Oliveira a L. Nicolae, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Portugalská republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Portugalská republika si tým, že zaviedla mimoriadny príspevok na rozdelenie čistých nákladov záväzkov univerzálnej služby od roku 2007 do okamihu, kým poskytovateľ alebo poskytovatelia určení na základe článku 99 ods. 3 zákona č. 5/2003 začnú poskytovať univerzálnu službu, tak ako to stanovujú články 17 a 18 zákona č. 35/2012 o kompenzačnom fonde, nespĺnila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 13 ods. 3 a z prílohy IV časti B smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) ⁽¹⁾,
- zaviazat Portugalskú republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Podľa článku 13 ods. 3 v spojení s prílohou IV časťou B smernice univerzálnej služby každý mechanizmus rozdeľovania čistých nákladov záväzkov univerzálnej služby, ktorú poskytujú prevádzkovatelia elektronických komunikačných sietí a služieb, musí rešpektovať zásady transparentnosti, čo najmenšej deformácie trhu, zákazu diskriminácie a proporcionality.

Portugalský zákon č. 35/2012 vytvára kompenzačný fond pre univerzálnu službu elektronických komunikácií, ktorého účelom je financovať čisté náklady vzniknuté z plnenia záväzkov univerzálnej služby a zabezpečiť rozdelenie týchto nákladov medzi podniky s príspevkovou povinnosťou.

Podľa článku 6 tohto zákona je kompenzačný fond určený k financovaniu určitých čistých nákladov na univerzálnu službu v rámci výberových konaní podľa článku 99 ods. 3 zákona č. 5/2004 z 10. februára 2004, ktoré ICP-ANACOM považuje za nadmerné. Ich účelom je tiež financovať – zavedením mimoriadneho príspevku vzťahujúceho sa na roky 2013, 2014 a 2015 a uloženého podnikom s príspevkovou povinnosťou – čisté náklady na univerzálnu službu vynaložené v okamihu, kedy podnik alebo podniky určené podľa spomenutého ustanovenia začali poskytovať univerzálnu službu.

Komisia sa domnieva, že Portugalská republika tým, že zaviedla mimoriadny príspevok na rozdelenie nákladov univerzálnej služby vynaložených v období pred prijatím zákona č. 35/2012, porušila zásady transparentnosti, čo najmensej deformácie trhu, zákazu diskriminácie a proporcionality, ktorých rešpektovanie vyžaduje článok 13 ods. 3 v spojení s prílohou IV časťou B smernice univerzálnej služby.

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367).

Odvolanie podané 25. januára 2019: Sigma Alimentos Exterior, S.L. proti rozsudku Všeobecného súdu (deviata komora) z 15. novembra 2018 vo veci T-239/11, Sigma Alimentos Exterior/Komisia

(Vec C-50/19 P)

(2019/C 112/35)

Jazyk konania: španielčina

Účastníci konania

Odvolaateľka: Sigma Alimentos Exterior, S.L. (v zastúpení: M. Muñoz Pérez, advokát)

Ďalší účastník konania: Európska komisia

Návrhy odvolateľky

- vyhovieť tomuto odvolaniu,
- zrušiť rozsudok Všeobecného súdu z 15. novembra 2018 vo veci T-239/11 (¹),
- zrušiť článok 1 ods. 1 rozhodnutia Komisie 2011/282/EÚ z 12. januára 2011 (²),
- subsidiárne, zrušiť článok 4 napadnutého rozhodnutia,
- uložiť odporcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Toto odvolanie je založené na dvoch odvolacích dôvodoch, pričom druhý z nich je rozdelený na tri časti:

- nesprávny výklad rozsudku World Duty Free (³) z dôvodu stanovenia nesprávnych kritérií porovnateľnosti, ktoré vedú k nesprávnemu posúdeniu existencie selektivity a v dôsledku toho k nesprávnemu posúdeniu existencie protiprávnej pomoci, čím je porušené ustanovenie článku 107 ZFEÚ,
- nesprávne posúdenie spočívajúce v tom, že možné posúdenie právnych prekážok cezhraničných spojov nespôsobuje selektivitu sporného opatrenia, a to na základe nesprávnej analýzy metódy pozostávajúcej z troch etáp, ktorú Komisia použila na určenie existencie protiprávnej pomoci. Pochybenie v rozsudku možno zhrnúť do nasledujúcich bodov:
 - pochybenie pri identifikácii spoločného vnútroštátneho daňového režimu, pričom bol porušený článok 107 ZFEÚ týkajúci sa kvalifikácie protiprávnej štátnej pomoci,